

gelse kan jo gå hen og vise, at Schengen strider mod den norske grundlov. Hvis det er tilfældet, ja, så er der en ny situation, og den vil Stortinget jo så komme til at tage stilling til. Det var det, jeg oplyste, og det kan jo få vidtgående konsekvenser.

Så med hensyn til asylprotokollen, som ministeren svarede på, og som han kaldte et eksotisk hjørne af problemet, vil jeg godt spørge ministeren, om det ikke er korrekt, at det altså ikke er mere eksotisk, end at hvis man godkender en sådan protokol i EU, så vil den blive brugt som mønster i andre verdensdele, i Asien, i Afrika, i Latinamerika, til at lande aftaler indbyrdes, at deres borgere ikke må flygte til de andre lande, der er med i en sådan aftale.

Hvis den bliver kopieret på den måde, ja, så vil altså mulighederne for overhovedet at flygte i verden blive mere og mere begrænsede, fordi så vil man jo f.eks. fra et afrikansk land ikke kunne flygte til et andet afrikansk land. Det, der er det allerværste ved den protokol, er, at den kommer til at danne en sådan skole rundt omkring i verden. Og som jeg har forstået det – det vil jeg gerne bede ministeren bekræfte – så er det derfor, at man i FN's Flygtningehøjkommissariat er så bekymret over den model, som EU dér tager i anvendelse. Det er netop af hensyn til disse globale konsekvenser.

Og så vil jeg blot minde ministeren om, at han siger, at man kunne forestille sig, at der blev indført en ordning med dobbelt flertal. Er det ikke korrekt, at i den fransk-belgisk-italienske erklæring, som disse lande har fået optaget som bilag til Amsterdamtraktaten, er ønsket ikke dobbelt flertal. Der er ønsket, at man får ændret stemmewægten til gunst for de store lande, hvad der jo også er naturligt, når det er Frankrig, der står i spidsen for projektet.

Og så vil jeg endelig slutte med et spørgsmål, nemlig om det er korrekt, som der stod i The Guardian i går, at der i indeværende uge skal være et udenrigsministermøde, hvor man vil tage stilling til, hvor mange lande der vil blive indbudt i første runde, hvor man altså vil tage stilling også til det dansk-svenske forslag om, at alle lande skal indbydes til forhandlinger samtidig og på én gang fra starten.

Det fremgår af artiklen, at udenrigsministrene – dog ikke den britiske, som åbenbart er forhindret – skulle mødes i den her uge og afklare den sag. Det synes jeg dog er væsentligt for Folketinget og Folketingets Europaudvalg at vide.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

I kraft af, at jeg er formand for Nordisk Råds Europaudvalg har jeg jo visse kontakter også til vore nordiske kolleger på det her område, og jeg synes, det er et underligt mummiespil, der foregår i øjeblikket.

I Norge forsøger man at udskyde forhandlingerne med EU under henvisning til den danske folkeafstemning den 28. maj 1998, uanset at der er et bredt flertal her i Folketinget, der står bag, at vi er medlem af Schengen og var blevet medlem af Schengen inden Amsterdamtraktaten. Og nu forsøger hr. Keld Albrechtsen så i det danske Folketing at skabe tvivl, usikkerhed, i forhold til Schengen og i forhold til Amsterdamtraktaten.

Med begrundelsen, at der er nogle modstandere i Norge, der tilfældigvis er kommet i regering nu – men det klarer flertallet deroppe, er jeg helt overbevist om efter de meldinger, jeg får – forsøger hr. Keld Albrechtsen at skabe en usikkerhed om den danske situation. Jeg synes, det er vigtigt at få sagt de ting, for at mudderet og mummiespillet ikke fortsætter både i Norge og i Danmark.

Ove Fich (S):

Tidligere på dagen bad jeg hr. Holger K. Nielsen bekræfte, at der var fremskridt på beskæftigelsesområdet og på miljøområdet. Jeg fik ingen bekræftelse, men jeg fik da i det mindste en konstatering af, at det var i hvert fald ikke gået tilbage, muligvis var det lidt bedre.

Jeg vil da gerne fortsætte ud ad samme spor og spørge: Hvordan er det på forbrugerområdet? Hvordan er det på arbejdsmarkedetsområdet? Og hvordan er det på området nærhed? Efter min opfattelse er det gået meget frem, men jeg vil da gerne høre, om hr. Holger K. Nielsen er enig i disse synspunkter.

Så vil jeg sige, at jeg har været noget forbløffet over, at SF ikke inden de endelige forhandlinger i Amsterdam formulerede præcis, hvad man ønskede der skulle opnås. Det gjorde man efterfølgende. Det er efter min mening en relativt unfair måde at arbejde på. Men jeg har kigget på de fem punkter, som SF efterfølgende skrev ned som betingelser for, at man kunne støtte resultatet.

Og hvis jeg nu tager dem et for et, så vil jeg med hensyn til det første, at ansøgerlandene skal respektere menneskerettighederne og